

EL PSPV PREPARA A VALÈNCIA UN CONGRÉS AVORRIT

Les Tres Gràcies

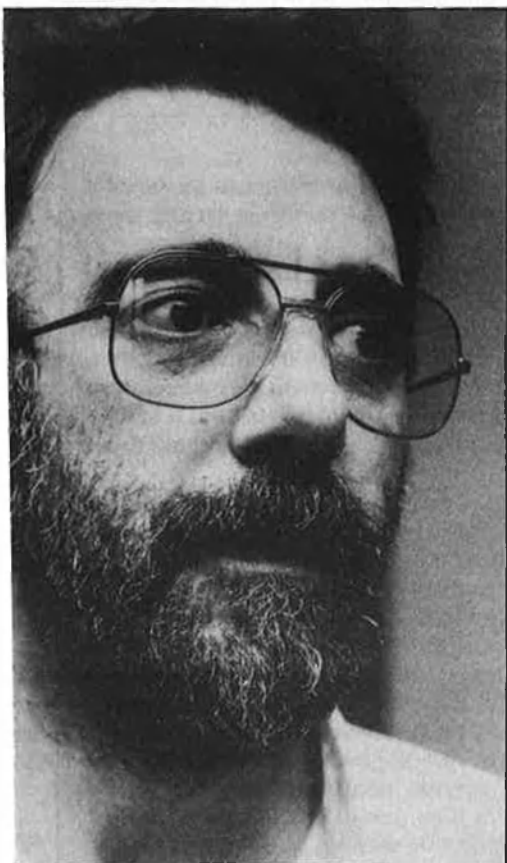
Tot està pactat. *Tout va bien. Alea iacta est.* Està tan clar que quasi no caldria ni fer el congrés. Guanyarien —guanyariem— temps i diners. Es tracta —és clar— del cinquè congrés del dit Partit Socialista del País Valencià (PSPV-PSOE). ¿Qui ho ha pactat? Ells. ¿Qui són? Són tres i per això els diuen les Tres Gràcies: Joan Lerma, secretari general del partit i president de la Generalitat; Antoni Garcia Miralles, president del partit i de les Corts va-

Res no canviarà després del V Congrés del PSPV-PSOE.

Els caps de les principals famílies dels socialistes valencians, Lerma, Ciscar i Garcia Miralles ho tenen, abans de començar, tot ben pactat

Manuel Muñoz

gles, després que va morir el pare dit Albinyana, la mort del qual no se sap en aquests moments si va ser provocada per alguna de les gràcies o es tractà d'una mena de suïcidi. Hi ha constància, però, que morí enverinat quan contemplava l'enteixinat del Palau de la Generalitat un bell matí d'hivern. Era un altre temps, el de les banderes, el dels avalots pels carrers del cap i casal del regne. Abans, molt abans encara, si és que aleshores es pot dir que

Garcia Miralles, Lerma i Ciscar tenen pactat el terreny de joc de la pròxima batalla pel poder.

lencianes, i Cebrià Ciscar, vice-secretari general i superconseller de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat.

Les Tres Gràcies. Eufrosine (Lerma) és la que alegra el cor, Aglae (Garcia Miralles) és la brillant i Talia (Ciscar) fa florir la natura. Són filles de Júpiter i Venus i, malgrat que van ser tingudes inicialment per deesses de la vegetació, després foren considerades dispensadores de tot el que hi ha en la vida d'amable i de plaent. És el cas

—evidentment— del cinquè congrés del PSPV que elles (ells) han disposat tan encertadament de manera que no hi haja vessament de sang, almenys de moment.

A banda de les Tres Gràcies hi ha algun altre personatge, encara que no tan important com aquestes. L'únic cas ressenyable és el d'un faune dit Vicent Garcés, que intenta festejar amb totes tres, sense fer diferències, per veure de quina trau més profit.

Tot va començar fa anys, potser se-

hi havia història, conten les cròniques que hi havia un altre pare, dit Joan Pastor, del qual no se sap ben bé com va morir ni tan sols si va morir realment.

La ciutat va ser destruïda. Només tenim la referència, d'algunes cròniques antigues que n'ofereixen el testimoni. Es deia Benicàssim i es recorda el seu nom amb una mena de sentit màgic que els historiadors dubten a interpretar com a beneficiós o desgraciat. El

Manuel Rivas, responsable de finances, té els dies comptats.

cert és que a la ciutat màgica primer es va pactar l'estatut i després es va celebrar un congrés del PSPV on Alfons Cucó, virtuós general, i les seues hosts foren vençuts. D'aleshores ençà, l'exèrcit cuconià no ha pogut ser refet i només alguns generals —incloï el mateix Cucó— aconseguiren conservar el cap gràcies a la seua amical col·laboració amb les tropes de Lerma (la que alegra el cor).

Deixant de costat la desfeta dels cuconistes, d'escàs interès per explicar la història contemporània, és molt curiós, que fóra a Benicàssim on es dedidí la primera redacció de l'estatut que duu aquest nom. Sembla que en aquell moment va cantar el gall per primeva vegada. Ho tornà a fer a Peníscola i finalment a Madrid. Encara que hi ha autors que insisteixen que el cant del gall va fer plorar Eufrosine, la versió avui més coneguda manté que no en va fer cas.

Fou a la ciutat màgica on el faune Garcés va començar a gaudir dels favors de Lerma, qui, gràcies als seus festjos, va col·locar alguns dels seus amics a l'executiva del —ja aleshores— dit Partit Socialista del País Valencià.

Després passaren molts anys, potser segles, i Lerma un bon dia va aconseguir arribar al setial d'emperador que abans ocupava un cabdill edetà, dit Enrique Monsonís, que hi oposà una dura resistència abans de cedir el tro.

Quan s'esdevé la següent batalla o congrés, Lerma (la que alegra el cor) té tot el poder de l'emperador i les altres dues gràcies —Garcia Miralles i Ciscar— han desenvolupat els seus encants de manera que han arribat als importants llocs de poder on es troben

avui. La ciutat és ara Alacant. Garcia Miralles (la brillant) i Ciscar (que fa florir la natura) entaulen una dura lluita per tal de reduir l'omnímode poder de la seua germana Eufrosine. Aquesta es troba envoltada d'una colla de fidels col·laboradors que reben el malnom de *fontaners*. Aglae i Talia centren els seus esforços a minvar aquesta cohort i aconseguixen una reduïda victòria en assolir la caiguda del més sanguinari dels *fontaners*, Leandro Picher, fins aleshores secretari d'Organització, més conegut pel malnom d'*el Vampir de Vilamarxant*. En l'origen de la seua eixida hi ha un sorollós escàndol que esclatà poc abans del congrés. Es descobreix que al seu poble —Vilamarxant— s'han fet sospitoses noves fitxes del partit, algunes de les quals corresponen a militants que manquen de la important condició d'estar vius.

Confiança en el futur

Cebrià Ciscar Casaban*

El V Congrés del PSPV-PSOE que s'inicia aquesta setmana ha suscitat l'interès no sols entre els militants, sinó també en altres sectors de la societat valenciana.

En efecte, es tracta del Congrés del partit que ha assumit, per la voluntat majoritària dels valencians, el govern de la Generalitat Valenciana i de no poques corporacions locals dels nostres pobles i comarques. Les anàlisis polítiques que es fan i, sobretot, les resolucions que s'adopten incidiran, sens dubte, sobre les actuacions futures del govern valencià i les valoracions que els ciutadans fan sobre la capacitat del partit socialista com a instància de mediació entre la societat i el govern i com a element dinamitzador de la mateixa societat.

Els socialistes valencians farem un esforç de reflexió intel·lectual i d'afirmació de la voluntat política de transformar la societat, a través de l'acció de govern i de l'acció social, en el sentit de modernitzar les estructures econòmiques i socials, les mentalitats i els comportaments i aconseguir una societat més democràtica, igualitària i solidària.

Després de diversos anys d'ajustament positiu per a eixir de la crisi, els indicadors econòmics permeten veure una relativa expansió i futures possibilitats de creixement sostingut. Des del punt de vista social, cada vegada són majors les demandes —expressades, de vegades, de forma emfàtica— d'accentuar les polítiques redistributives que augmenten la qualitat i l'extensió dels serveis públics d'educació, sanitat, pensions, cultura o serveis socials. Cada vegada és major també la idea que el creixement econòmic i l'ús de noves tecnologies ha de ser orientat de manera que s'eviten les descompensacions territorials, la destrucció del medi ambient i cultural, o la marginació i discriminació de sectors de la població com ara els que pateixen les conseqüències de l'atur, els joves, els emigrants o les dones.

Els socialistes hem de saber articular totes aquestes demandes en un projecte global de progrés que pugua comptar amb el suport social majoritari, un projecte que combine l'energia utòpica dels valors socialistes de justícia i igualtat amb la tenacitat per ampliar el marc de les possibilitats del que és possible fer a través de la racional gestió de la cosa pública.

Aquest projecte no és patrimoni del partit socialista, molts ciutadans i ciutadanes d'aquest país tenen la confiança, però, que el PSPV és l'únic partit que ho pot anar fent realitat. Els militants i dirigents del PSPV-PSOE no podem frustrar aquestes esperances. Aquesta confiança és la nostra única força per a seguir avançant.

* Vice-secretari general del PSPV-PSOE

Malgrat l'èxit que suposa per a les gràcies Garcia Miralles i Ciscar fer desaparèixer de l'executiva Leandro Picher, resten importants pilars de la *fontaneria* sense patir la més mínima nafra. Es tracta, sobretot, de Maria Antònia Armengol i Jaume Castells. Aquest fa un patètic plany en defensa del moribund Picher en les últimes sessions del congrés que demostra la voluntat de l'aparell de no lliurar-se sense lluitar.

Qui ix pitjor del repartiment de poder resultant de la batalla d'Alacant és el faune Garcés. Les Tres Gràcies es distribueixen l'espai polític i ell pateix els capricis de l'amor d'Eufrosine (Lerma), qui, cansat —almenys de moment— dels seus atractius resol deixar la seua colla d'amics fora de l'executiva.

Es pot dir que a partir d'aquell moment acaba la prehistòria i entrem de manera plena en la història. La història del domini de les Tres Gràcies, que arriba fins als nostres dies, és a dir, fins a la vespra del cinquè congrés del PSPV. La festa que, com se sap, ve després de la vespra.

Una història d'amor

Totes les històries són històries d'amor i la del cinquè congrés també ha de ser-ho. I totes les històries d'amor ho són —¡ai las!— de desamor. Les Tres Gràcies, malgrat ser personatges quasi divins, tenen les febleses pròpies de la carn humana. De vegades s'estimen —i ho fan sincerament—, de vegades s'odien i mai no se

¿Quines alliances?

Vicent Garcés

A les eleccions de juny de 1987 el PSPV-PSOE va perdre la majoria absoluta als Ajuntaments de Castelló, València i Alacant. També la va perdre a les Corts valencianes. No obstant, el Partit Socialista va aconseguir el suport majoritari de l'electorat i es va configurar com a partit de govern en les tres capitals i en la Generalitat. Responsabilitat que implica desenvolupar un programa de govern pensat per a quatre anys i donar resposta als múltiples problemes que tenen plantejats els ciutadans del País Valencià.

Les dretes valencianes, la més tradicional, la més moderna, i la més regionalista han vist en l'actual composició política de les institucions una oportunitat per a bloquejar els programes d'actuació socialista i desgastar el Partit de Govern. Poc els importa que simultàniament disminueisca el ritme de treball institucional i que la mateixa societat, en el seu conjunt, perda possibilitats de futur. La dreta vol recuperar el poder i està disposada a tot. Inclús a plantejar mocions de censura impossibles de fer prosperar.

Per l'altra banda de l'espectre polític, Esquerra Unida i Unitat del Poble Valencià, continuen debatent-se en el dubte hamletic de la seua política d'aliances. De la pròpia i de la que es podria desenvolupar amb el PSPV. La resultant consisteix a cedir la iniciativa política a la dreta en perjudici de tota l'esquerra.

Aquestes reflexions no volen, no poden, ser exculpatòries. El PSPV té la més gran responsabilitat en el futur de l'autonomia valenciana. Aquesta responsabilitat ha de mesurar molt bé les seues iniciatives, el seu programa i dissenyar el seu programa de treball. La base electoral majoritària que l'ha fet partit de govern li ho demana. Convertir la força electoral en força social, és una exigència política ineludible.

En el V Congrés, els socialistes tindrem una bona ocasió per a discutir i posar-nos d'acord sobre la necessària política d'aliances i de relacions que hem d'establir en l'actual moment per tal de fer una política de progrés i autonomista per al País Valencià. Hem de definir amb precisió quins són els interessos i sectors socials que ens fan costat i intentem defensar. Hem d'assenyalar les prioritats que ha de contemplar qualsevol acord estable de govern amb altres forces polítiques. Hem de saber quina relació cal mantenir amb els sindicats i amb els moviments socials en general. □

Garcia Miralles, Lerma i Ciscar volten J. M. Maravall.

són indiferents. Aquesta situació genera una tensió dialèctica que produeix com a resultat el manteniment d'un difícil equilibri de poder.

¡Ah, el poder! Totes les històries són històries d'amor i totes les històries d'amor són històries de poder. L'amor no existeix sense la mort —Eros i Thánatos, que digué no sé ben bé si Freud o Marcuse— i ambdues coses són, al capdavall, excrecències del poder. Primer era el poder i el poder es féu alhora amor i mort. El PSPV és real i, per tant, és poder, amor i mort.

Però cal tornar a la terra i al regne poc comú que els amics del dit Partit Socialista del País Valencià diuen paradoxalment comunitat. Han passat tres anys des de la batalla d'Alacant i tot es troba on solia. Eufrosine, la que alegra el cor, a la presidència de la Generalitat; Aglae, la brillant, a la presidència de les Corts Valencianes, i Talia, que fa florir la natura, fent molta bondat, a la Conselleria de Cultura,

Vine-te'n d'estiu amb Acció Cultural

CAMPS DE TREBALL

- Excavacions arqueològiques.
— Torre Roja, del 16 al 30 de juliol.
— Isona, del 16 al 30 de juliol.

CIRIT-TROBADES AMB LA CIÈNCIA

Coneix la mar.

1r torn: 3-9 juliol.

- Les dunes.
- Turisme.
- Les costes.

2n torn: 10-16 juliol.

- Biologia de la pesca.
- Geologia marina.
- Astronomia de la nàutica.
- Meteorologia.

3r torn: 17-23 juliol.

- Lingüística.
- Productivitat marina.
- Contaminants marins.
- Disseny assistit per ordinador.

Preu: 6.500 ptes + despeses de viatge.
Per a estudiants de 2n i 3r de BUP, COU i 2n i 3r de FP de segon grau.

Per a ambdues universitats i per a la CIRIT podeu demanar una ajuda econòmica adreçant el vostre *curriculum vitae* i la petició a la junta directiva d'Acció Cultural del País Valencià, fins al 30 de juny. Més informació al carrer de Moratín, 15, porta 8a. 46002-València. Telèfon: (96) 351 17 27.

COLONIES-ESCOLA

1r torn: Dies: 27 juny-5 juliol.

Lloc: Beget (la Garrotxa-Pirineus catalans).
Edat: 13-16 anys.

2n torn: Dies: 5-17 juliol.

Lloc: Beget (la Garrotxa-Pirineus catalans).
Edats: 8-12 anys.

3r torn: Dies: 12-24 juliol.

Lloc: Puigcerçós (el Ripollès-Pirineus catalans).
Edats: 13-16 anys.

4t torn: Dies: 24 juliol-4 agost.

Lloc: Puigcerçós (el Ripollès-Pirineus catalans).
Edats: 8-12 anys.

Preu per cada torn: 16.000 ptes socis.
18.500 ptes. no socis.

XX UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU

- Cursos de formació general.
- Seminaris d'extensió universitària.
- Tallers.
- Seminaris d'investigació.
- Conferències, debats i taules redones.
- Homenatges.
- Espectacles (teatre, roc, cançó, esports...).

Lloc: Prada del Conflent.

Preus: 34.000 ptes (inclòs el viatge).
30.000 ptes socis.

UNIVERSITAT DE JOVES

Experiència educativa per a joves d'ensenyament mitjà amb cursos, tallers i xarrades al voltant de:

- Iniciació als Països Catalans.
- La ràdio, les primeres passes.
- Cinema: tècniques i història.
- Literatura catalana.
- El romànic català (amb excursions).
- Història del País Valencià.
- La Catalunya del Nord.

Dies: 15-25 agost.

Lloc: Prada del Conflent.

Preu: 19.000 ptes socis.
22.000 ptes no socis.

Educació i Ciència. Totes tres lluiten, amb força digna de millor causa, pel poder dins el partit i el resultat, sovint profundament avorrit per als espectadors, és el manteniment, després de glorioses nafres en combat, d'Eufrosine a la presidència de la Generalitat, d'Aglae a la presidència de les Corts i de Talia a la Conselleria de Tot Allò. No passa res. Tot està pactat. *Tout va bien. Alea iacta est.*

Aquest congrés, tanmateix, ha tingut una batalla prèvia moderadament forta. Va ser la preparació del congrés federal del PSOE. Les Tres Gràcies mesuraren les forces i descobriren allò que ja sabíem: Lerma (la que alegra el cor) no pot mantenir sol el control del partit i Ciscar (la que fa florir la natura) no pot tampoc sense ajuda fer-li perdre l'equilibri de manera decisiva. García Miralles (la brillant) se n'aprofita per mantenir el poder de mantenir-se i va trobar el camí per arribar a tro-

Francesc Blasco, «duc de la Ribera», amb Joan Lerma.

El dia 5 de juny, els socialistes valencians clourem el nostre V Congrés. Tres dies de debats i de seré apassionament hauran permès una profunda reflexió a un col·lectiu de més de 30.000 ciutadans que han assumit voluntàriament la condició d'afiliat al nostre partit. Reflexió del present, sobre les dades i l'experiència d'un passat commogut per la discòrdia civil en uns anys fonamentals per a la consolidació de la democràcia. Reflexió sobre una transició democràtica que els socialistes hem protagonitzat, des del mandant popular, amb la ferma voluntat de fer políticament habitable el nostre país. Reflexió sobre un present carregat d'esperances en la recuperació econòmica i en la vertebració de la societat civil valenciana.

Reflexió que fem des de la fortalesa de sentir-nos junts, de veure'ns aplegats en la mateixa organització, tot responent a les diverses sensibilitats de la nostra ciutadania que vol el progrés, la llibertat, la igualtat i la pervivència de la identitat nacional dels valencians. Fa deu anys, el 25 de juny de 1978, aconseguíem fusionar-nos en un mateix partit totes les organitzacions socialistes que havíem, despertat a la lluita política en el túnel històric del franquisme. Fa deu anys que els socialistes vam comprometre'ns a superar allò que ens havia separat, per arreplegar l'herència centenària del PSOE i fer que fructificara amb el màxim de possibilitats, en l'acció política, social, civil i eco-

Deu anys després

Vicent Soler

nòmica al servei del nostre poble.

Molts estem convençuts que els resultats d'aquell procés unitari han estat altament positius. Hem pogut donar resposta als nostres problemes. Als econòmics, canviant la tendència desindustrialitzadora a què ens havia conduït la crisi mundial. Als socials, frenant una dreta disposada a tot per recuperar el poder que havien perdut amb la instauració de la democràcia. Als polítics, liderant la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, després de 275 anys de ferotge centralisme. Als nacionals, treballant dia a dia, institució a institució, per la recuperació dels nostres senyals d'identitat, especialment el lingüístic.

En el camí hem fet quatre congressos. Tots han estat viscuts des de les seues pròpies circumstàncies històriques. Aquest el viurem des d'una doble circumstància. D'una banda, des del marc d'un 31è. Congrés Federal abocat a l'aprofundiment dels canvis socials pendents, del manteniment de l'alè econòmic i de la consecució d'un estat assimilable als de règim federal. D'una altra, des d'una maduració orgànica interna en el PSPV que ens permetrà concentrar tota l'atenció a dissenyar la política de futur en un país on les cotes d'autogovern són, de moment, suficients per a intervenir amb responsabilitat i profunditat en els canvis institucionals i socials que el poble valencià demana.

El repte europeu del 92, l'atur, el medi ambient, la integració de la dona i el jove socialment i laboral, la normalització lingüística, els serveis públics transferits com l'educació, la sanitat i els serveis socials, són els temes que debatrem i que mostraran fins a quin punt el PSPV-PSOE pot respondre satisfactòriament a l'encàrrec, revalidat pel poble valencià, de gestionar els seus assumptes, tant des de la Generalitat com des de la majoria de les Corporacions locals. Tasca gens fàcil que, des de la nostra responsabilitat de govern, tampoc no podem ni volem emmascarar amb propostes irrealistes, demagògiques i potencialment frustrants d'espectatives no acomplibles.

En definitiva, es tracta de traduir en respostes concretes, en l'ara i l'ací, aquells vells i immutables principis socialistes de la solidaritat, la igualtat, la llibertat i la justícia. Dues respostes que es fan des del País Valencià i a les portes del segle XXI.

Encàrrec il·lusionant, però, que els delegats en aquest V Congrés volem fer profitós pels nostres conciutadans a la recerca de les accions de govern idònies per a impulsar la transformació de la societat i la consecució d'unes condicions de vida millors per a tots, sense esperar al demà. Serà, estem segurs, el Congrés de la força tranquil·la, de la reflexió serena, de l'autocrítica positiva, de la plena maduresa de l'organització política dels socialistes valencians. □

Primavera

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 sa</p> <p>FER L'ULLET ÉS ARRISCAT, CHARLIE BROWN!</p> <p>Charles M. Schulz Còmics. 41. 88 pàgines.</p> <p>Charlie Brown i els seus amics segueixen les seves divertides aventures en aquest nou volum.</p>	<p> Editorial Laia</p> <p>COM UN XIPRER</p> <p>Francesc Sales Col·lecció El Nus, 136 pàgs.</p> <p>La Judith decideix romandre, arrelada a la terra i mirant amunt, com un xiprer.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL FANTASMA QUE PAGAVA LLOGUER</p> <p>Henry James Col·lecció A la lluna de València-4</p> <p>La por i l'atracció unides. Una casa intrigant i solitària on, puntualment, es paga un arrendament molt especial.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>LA MEVA FAMÍLIA I ALTRES ANIMALS</p> <p>Gerald Durrell Col·lecció Narrativa/Empúries.</p> <p>Una obra mestra d'humor, alegria i poesia, un llibre de lícios, que irradia felicitat.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>ELS DIES TRANQUILS</p> <p>Andreu Vidal Col·lecció Gregal Poesia, 16</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>LES ALES ROGES</p> <p>Miquel Rayó i Ferrer Col·lecció Els Grumets de la Galera. Premi Josep-M. Folch i Torres 1987. Presentació: Xavier Pastor, president de Greenpeace, Espanya. Il·lustracions d'Ismael Balanyà.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>UN PALAU D'HIVERN</p> <p>Joan Calduch i Gaspar Jaen Col·lecció La Unitat, 127.</p> <p>A mitjan camí entre la literatura i la urbanística, aquest llibre és una brillant recreació dels mites de la ciutat.</p>	<p> curial</p> <p>EL COLLAR DE LA NÚRIA</p> <p>C. A. Jordana Biblioteca Popular Curial, 11.</p> <p>Escrita el 1927, és considerada una de les primeres novel·les policiaques escrites en català.</p>
<p> Edicions Proa</p> <p>RETRAT D'UN ASSASSÍ D'OCELLS</p> <p>Emili Teixidor Il·lustració de Carme Sanglas 208 pàgs. 1.400 ptes.</p> <p>A tot vent 264.</p>	<p> Edicions del bullent</p> <p>LA GOLA DEL LLOP</p> <p>Josep Ll. Seguí Ferran Torrent 4a. edició Col·lecció 13/19</p>

bar un setial a l'executiva federal que Lerma hauria volgut per al seu antic enemic reconvertit Antonio Sotillo. Al capdavant, tot resta com abans —*nihil novum sub sole*— i victòries com la d'Aglae a Madrid aprofiten bàsicament per —amb l'ajut del socarrat José María Maravall— conservar immaculada la correlació de forces.

¿Què pot esperar, doncs, el lector que haja tingut la benevolència d'arribar ací d'un congrés que es presenta enormement avorrit i on les Tres Gràcies han pactat prèviament les seues parcel·les de poder, d'amor, de desamor i de mort? Poqueta cosa, és clar. Ho explicarem, però.

Hi ha encara dues incògnites. Una és la sort que pot córrer el faune Garcés i la seua colla d'amics —dita Esquerra Socialista—, ja que continua intentant festejar amb qualsevol de les Tres Gràcies per tal de trobar un lloc a l'executiva. És cert que ho té difícil, però no ho és menys que les baralles per la composició del màxim òrgan rector del dit PSPV poden donar alguna sorpresa d'última hora.

L'altra incògnita és què passarà pel que fa a l'actual *fontaneria* de Lerma. Tant Ciscar (la que fa florir la natura) com Garcia Miralles (la brillant) voldrien fer-la desaparèixer. Dels membres de la *fontaneria*, el més socarrat, malgrat no ser de Xàtiva, és el secretari d'Administració i Finances, Manolo Rivas, per malnom *el Marsellès*.

Aquella vella màxima utilitzada per Salvador Dalí que l'important és que en parlen, encara que siga bé, no és aplicable al cas de Rivas. Aquest ha fet negocis. Molts. És accionista de moltes societats. Moltes. I això, que hauria de ser més aviat un mèrit en el món de les finances (¿no és secretari de Finances?) sembla que no es veu amb massa bons ulls dins el partit. L'enveja —ai— també és una passió humana.

Manolo Rivas —*el Marsellès*— es troba al començament d'aquest congrés en el punt d'inflexió de la crisi. És l'anella més feble de la cadena i precisament el lloc per on es podria trencar. Eufrosine, la que alegra el cor, el voldria mantenir. Però sembla que les seues dues germanes no hi estan gens disposades.

¿Caurà o no caurà Manolo Rivas? Tornarà a entrar la colla del faune Vicent Garcés dins l'executiva com va passar feliçment en els temps feliços de la mítica Benicàssim? Ja sé que no és massa, però pitjor seria res. Això és el congrés que tenim al davant i la resta —ho puc jurar— són pures especulacions. Que els déus donen la victòria als millors. (O als mateixos.) □